

Rapport

Datum: 30 september 2005
Rapportnummer: 2005/305

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat de Nederlandse ambassade te Teheran (Iran) zijn echtgenote niet in de gelegenheid heeft gesteld om een aanvraag om een machtiging tot voorlopig verblijf in te dienen, daar zij volgens de ambassade niet in staat was om enige informatie aangaande haar identiteit over te leggen, terwijl zij tijdens meerdere bezoeken aan de ambassade op of omstreeks 23 mei 2004 wel een door de gemachtigde van verzoeker opgestelde brief heeft getoond waarin haar naam, geboortedatum en het Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) -nummer van haar echtgenoot waren vermeld.

Tevens klaagt verzoeker over de wijze waarop de ambassade zijn klacht van 1 juni 2004 hierover heeft behandeld.

Beoordeling

Algemeen

I. Ten aanzien van het niet in de gelegenheid stellen een mvv-aanvraag in te dienen

Bevindingen

1. Verzoeker is een tot Nederland toegelaten vluchteling uit Irak. Medio april 2004 werd hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend. Zijn echtgenote verbleef destijds met haar vier kinderen in Teheran (Iran), alwaar zij zich omstreeks 23 mei 2004 tot de Nederlandse ambassade wendde teneinde een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) aan te vragen voor verblijf bij haar echtgenoot in Nederland. Het lukte de echtgenote niet om de mvv aan te vragen, mede omdat zij niet beschikte over identiteitsdocumenten. Zij stelde dat de ambassade haar vervolgens had gezegd dat haar echtgenoot in Nederland de mvv diende aan te vragen.

2. Hierover diende de gemachtigde bij brief van 1 juni 2004, gefaxt op 2 juni 2004, een klacht in bij de ambassade. Zij wees de ambassade op de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 12 januari 2004 waaruit onder meer volgt dat een mvv-aanvraag dient te worden ingediend in het land van herkomst wil er sprake kunnen zijn van een appellabele beslissing op die aanvraag. Ook wees zij de ambassade op het belang voor verzoeker dat zijn echtgenote binnen drie maanden ná statusverlening de mvv-aanvraag diende in te dienen volgens het zogenaamde nareiscriterium (zie Achtergrond). Op 6 juni 2004 reageerde het hoofd Visumzaken van de ambassade per e-mail op deze klacht. Hij stelde onder meer dat de ambassade op de hoogte was van de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak en stelde tevens dat zich inderdaad onlangs voor de tweede maal een voor hem onbekende persoon had gemeld op de ambassade zonder enige identiteitspapieren, en dat deze persoon een mvv-aanvraag

wenste in te dienen. Of dit echter dezelfde persoon was als de echtgenote van verzoeker was hem onbekend. Voorts stelde hij dat het voor de ambassade niet mogelijk is een mvv-aanvraag te genereren in het geautomatiseerde visum registratiesysteem indien de betrokkene zich niet kan identificeren of de ambassade van enige informatie aangaande diens identiteit kan voorzien.

3. Verzoeker kon zich niet verenigen met de reactie op de klacht. Hij stelde dat ook indien zijn echtgenote zich niet kan identificeren, de ambassade toch -gelet op de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak- een manier dient te vinden om een aanvraag in het systeem te genereren en niet iemand weg kan sturen met de mededeling dat de aanvraag in Nederland dient te worden gedaan, mede gezien het feit dat de inkomenseis drie maanden na statusverlening kan worden tegengeworpen (verzoeker was half april 2004 in het bezit gesteld van zijn verblijfsvergunning asiel). Verzoeker voerde aan dat zijn echtgenote bij haar bezoek(en) aan de ambassade een door zijn gemachtigde opgestelde brief gedateerd 23 april 2004 had getoond, waarop haar naam en geboortedatum alsmede zijn naam en geboortedatum en ook zijn IND-dossiernummer stonden vermeld.

4. Op 4 november 2004 reageerde de minister van Buitenlandse Zaken op de klacht. In zijn reactie stelde hij onder meer het volgende:

"Hoewel verzoeker stelt dat de ambassade door of namens betrokkene op meerdere manieren en meerdere momenten is benaderd, is hiervan bij de ambassade niets bekend, noch in de vorm van enige telefoon- of overige notitie, noch in de herinnering van toentertijd aanwezige ambassademedewerkers. Mij is evenwel bekend dat de consulaire afdeling van de ambassade in de periode waarin betrokkene de ambassade zou hebben bezocht, onderbemand was in verband met overplaatsingen en verlof van diverse medewerkers, waardoor de afdeling niet optimaal functioneerde. Ik sluit derhalve ook niet uit dat aan betrokkene onjuiste informatie zou zijn verstrekt voor zover zij de ambassade zou hebben benaderd in de desbetreffende periode.

Gelet op het voorgaande, kan ik over het eerste klachtonderdeel geen oordeel geven.

(...)

Het komt regelmatig voor dat personen de ambassade bezoeken om bepaalde diensten verleend te krijgen, zonder dat zij in het bezit zijn van enig identiteitsdocument en/of zonder dat zij een taal spreken waarmee zij zich tegenover de ambassademedewerkers verstaanbaar kunnen maken. Het is voor de ambassade bijvoorbeeld niet mogelijk een mvv-aanvraag te registreren als de identiteit van de aanvrager niet is vast te stellen. In die gevallen verzoekt de ambassade de aanvrager dan ook om zich een andere keer te melden met de benodigde stukken en - indien nodig - iemand die als tolk fungeert."

5. Op 24 november 2004 reageerde de gemachtigde van verzoeker, voor zover hier van belang, als volgt:

"Voor het overige merk ik op dat ik niet inzie waarom (echtgenote van verzoekster, N.o.) inzake haar pogingen om met de ambassade in contact te komen niet de waarheid zou spreken. Het ministerie relateert overigens onmiddellijk zijn eigen beweringen door opmerkingen over 'onderbezetting' etc., waar cliënten m.i. niet de dupe van dienen te worden.

Het ministerie merkt voorts op dat men niets kan doen voor mensen zonder identiteitsdocument die ook nog eens niet de juiste taal spreken, in dit kader breng ik naar voren dat het i.c. gaat om de echtgenote en kinderen van een erkende vluchteling (VBTA op de 'a-grond'). Het zal vaker voorkomen dat in een dergelijke situatie identiteitsdocumenten geheel of gedeeltelijk ontbreken. De ambassade dient hier mee om te kunnen gaan. Het is al te gemakkelijk mensen in zo'n geval zonder meer weg te sturen zoals hier is gebeurd. (Verzoekster, N.o.) spreekt farsi. Het lijkt mij wenselijk als er in ieder geval een aantal medewerkers aan de ambassade te Teheran verbonden zijn die de taal van het betreffende land spreken."

6. De minister werd gevraagd om te reageren op hetgeen verzoeker naar voren had gebracht. Hij reageerde, voorzover hier van belang, op 18 januari 2005 als volgt:

"In de tweede plaats verzoekt u mij in te gaan op de stelling van de gemachtigde van verzoeker dat het in casu de echtgenote en kinderen van een erkend vluchteling betrof, die niet kan worden verweten niet te beschikken over identiteitsdocumenten. Daarnaast spreekt de echtgenote van verzoeker Farsi, hetgeen zou betekenen dat van een taalprobleem ter ambassade geen sprake heeft kunnen zijn.

Bij de ambassade melden zich regelmatig ongedocumenteerde familieleden van in Nederland erkende vluchtelingen. Uiteraard zijn er ter ambassade medewerkers aanwezig die Farsi spreken die deze mensen te woord kunnen staan. Naast de omstandigheid dat zich personen melden die ook deze taal niet beheersen, komt het echter ook regelmatig voor dat het de betrokkenen zelf niet duidelijk is met welk doel zij de ambassade benaderen. De enkele mededeling "iemand zei jullie moeten naar de ambassade" is daarbij geen uitzondering. Hoewel de ambassade alles in het werk stelt deze mensen te assisteren, is het een gegeven dat in sommige gevallen voor de ambassade niet mogelijk dan wel bijzonder moeilijk te achterhalen is wat het doel is van het bezoek.

In mijn brief van 4 november jl. heb ik u bericht dat ik het niet uitgesloten acht dat betrokkene de dupe is geweest van de onderbezetting van de consulaire afdeling zoals die enige tijd geleden bestond. Hierbij heb ik het voorbehoud gemaakt dat het mij evenwel vreemd voor komt dat iemand die zo duidelijk kenbaar maakt een mvv-aanvraag te willen indienen als de gemachtigde van verzoeker beweert, in het geheel niet bekend is bij de

ambassade. Dit maakte de door de gemachtigde geschetste situatie minder aannemelijk. Thans wil ik hieraan nog het volgende toevoegen.

Op 21 juni 2004 is door verzoeker in Nederland een adviesprocedure gestart ten behoeve van betrokkene en de vier kinderen. Omdat betrokkene niet in het bezit is van documenten waarmee de familierechtelijke relatie met verzoeker kan worden aangetoond, heeft de IND de ambassade verzocht om in het kader van deze adviesprocedure een DNA-onderzoek uit te voeren. Dit onderzoek heeft inmiddels plaatsgevonden op 22 december 2004. Bij deze gelegenheid heeft betrokkene - in tegenstelling tot hetgeen de gemachtigde beweert - uitdrukkelijk verklaard zich slechts eenmaal eerder ter ambassade te hebben gemeld, en wel met het enkele doel de ambassade te informeren over het feit dat zij niet over verblijfsdocumenten beschikt. Uit informatie van de IND is gebleken dat verzoeker hierom in het kader van de adviesprocedure was verzocht. Mogelijkerwijs heeft verzoeker betrokkene gevraagd een en ander aan of via de ambassade kenbaar te maken.

Op grond van het bovenstaande acht ik het eerste klachtonderdeel in uw brief van 9 juli 2004 alsnog ongegrond.

Desgevraagd heeft de IND mij bericht dat thans de resultaten van het DNA-onderzoek worden afgewacht, waarna een advies zal worden uitgebracht."

7. Verzoeker werd verzocht te reageren op bovenstaande reactie van de minister. Op 18 juni 2005 reageerde de gemachtigde van verzoeker als volgt:

"Toch nog sneller dan verwacht zijn de vrouw en dochters van (verzoeker, N.o.) in Nederland aangekomen.

Dit heeft mij de gelegenheid gegeven (echtgenote van verzoeker, N.o.) te spreken - met behulp van haar man als tolk - over haar contacten met de Nederlandse ambassade in Teheran waarover bij u een klacht is ingediend.

(Echtgenote van verzoeker, N.o.) heeft verklaard dat zij, voor het bezoek aan de ambassade voor DNA-onderzoek, minstens tweemaal naar de ambassade is geweest. Zij heeft de brief die ik voor haar geschreven had meegenomen en aangegeven dat zij een mvv wilde aanvragen. Degene die haar te woord stond heeft haar toen gevraagd of zij een paspoort had. Cliënte is daarop weggegaan en heeft geprobeerd er achter te komen hoe zij een paspoort voor zichzelf en haar dochters kon verkrijgen. Zij kwam hier niet uit en ging terug naar de ambassade waar zij zei dat zij geen paspoort had. Degene die haar te woord stond deelde haar toen mee dat in dat geval cliëntes man in Nederland de mvv-aanvraag moest doen (n.b. waarbij is voorbijgegaan aan de gewijzigde jurisprudentie).

Dit is dus het relaas van (echtgenote van verzoeker, N.o.) zelf."

8. Desgevraagd gaf de gemachtigde van verzoeker op 27 juni 2005 aan dat zij optreedt als verzoekers gemachtigde vanaf diens procedure ter verkrijging van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Beoordeling

9. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten.

10. Op grond van hetgeen uit het dossier naar voren is gekomen stelt de Nationale ombudsman vast dat verzoekers echtgenote zich in ieder geval éénmaal tot de ambassade heeft gericht met de mededeling dat zij niet beschikte over identiteitsdocumenten. Voor het overige staan de verklaringen van verzoeker(s) echtgenote) en die van de minister tegenover elkaar. Dit geldt voor de stelling dat de echtgenote zich meer dan eens tot de ambassade heeft gericht met het verzoek een mvv-aanvraag te mogen indienen, voor de stelling dat zij de brief van de gemachtigde aldaar heeft getoond en de stelling dat een medewerker van de ambassade haar heeft gezegd dat haar echtgenoot de mvv-aanvraag in Nederland diende in te dienen.

11. Beoordeeld dient te worden of er aanleiding is meer waarde te hechten aan de lezing van verzoeker dan aan de lezing van de minister.

De Nationale ombudsman is van oordeel dat dit het geval is. Hij overweegt daartoe dat het belang van het zo spoedig mogelijk indienen van de mvv-aanvraag bij de ambassade, ná het moment dat verzoeker in het bezit werd gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, voor verzoeker en zijn echtgenote van meet af aan, middels de door hun gemachtigde geleverde bijstand, duidelijk was. Met dat doel stelde de gemachtigde de brief van 24 april 2004 op. Gelet hierop acht de Nationale ombudsman het niet aannemelijk dat verzoekers echtgenote zich bij de ambassade heeft vervoegd met de enkele mededeling dat zij niet beschikte over identiteitsdocumenten, zonder hierbij kenbaar te maken dat zij een mvv-aanvraag wenste in te dienen. Hierbij neemt de Nationale ombudsman tevens in aanmerking de verklaringen van de minister in zijn reactie van 9 november 2004 over de onderbezetting waar de ambassade destijds mee te kampen had en dat de minister het niet uitgesloten achtte dat daardoor aan de echtgenote onjuiste informatie was verstrekt. Gelet hierop acht de Nationale ombudsman het aannemelijk dat verzoekers echtgenote tijdens een bezoek aan de ambassade heeft kenbaar gemaakt een mvv-aanvraag te willen indienen.

12. Gezien het eerdergenoemde belang voor verzoekers om de mvv-aanvraag tijdig bij de ambassade te kunnen indienen is het voorts niet aannemelijk dat de echtgenote, zonder daartoe een aanwijzing van de ambassade te hebben gehad, uit eigen beweging aan verzoeker zou hebben gemeld dat hij de aanvraag in Nederland moest indienen. Daarom acht de Nationale ombudsman het aannemelijk dat de ambassade haar heeft gemeld dat

haar echtgenoot de aanvraag in Nederland moest indienen. Dit temeer daar uit de reactie in de klachtafdoening van 6 juni 2004 volgt dat in een overeenkomstig geval door de ambassade geen verdere informatie was verstrekt over de wijze waarop wel een mvv-aanvraag bij de ambassade ingediend kon worden.

De Nationale ombudsman is dan ook van oordeel dat de ambassade in strijd met het beginsel van fair play heeft gehandeld door de echtgenote van verzoeker niet in de gelegenheid te stellen een mvv-aanvraag in te dienen.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van de klachtbehandeling

Bevindingen

1. Bij brief van 1 juni 2004 (verzonden per fax op 2 juni 2004) diende de gemachtigde van verzoeker een klacht in bij de ambassade te Teheran. In de klachtbrief stelde zij namens verzoeker het volgende:

"Onze Stichting behartigt de belangen van de heer (verzoeker, N.o.), geboren 4-5-1951, IND-dossiernummer (...).

Omdat cliënt recentelijk in het bezit van een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd is gesteld heeft zijn vrouw, (echtgenote, N.o.), geboren 1954, zich onlangs bij uw ambassade vervoegd met de bedoeling een mvv-aanvraag voor haar en haar vier dochters in te dienen. Zij is tweemaal bij uw ambassade geweest, laatstelijk op 23 mei jl., met het verzoek haar een aanvraag te laten indienen. Dit is echter niet gebeurd. Een medewerker van uw ambassade heeft haar meegedeeld dat niet zij de mvv-aanvraag moest indienen doch haar man in Nederland. Kennelijk zijn uw medewerkers niet op de hoogte van de uitspraak d.d. 12-1-2004 van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State waarin is uitgemaakt dat een beslissing op een door een referent ingediende mvv-aanvraag niet appellabel is. Ik acht dit een kwalijke zaak temeer daar mevrouw (echtgenote, N.o.) binnen drie maanden na de positieve beslissing voor haar man een mvv-aanvraag moet indienen. Het staat in elk geval vast dat zij deze termijn in acht genomen heeft. Cliënten zien in het hierboven uiteengezette aanleiding een KLACHT in te dienen. Duidelijkheidshalve wordt een copie van deze klacht naar het ministerie van buitenlandse zaken verstuurd."

2. Bij e-mailbericht van 6 juni 2004 reageerde het hoofd Visumzaken van de ambassade op de klacht. Hij stelde het volgende:

"Met verwijzing naar uw fax van 02-06-2004 kan ik u als volgt informeren;

In uw fax veronderstelt u dat deze ambassade niet op de hoogte zou zijn van de '12 januari' uitspraak en bovenstaande persoon niet in de gelegenheid zou stellen een MVV aanvraag in te dienen.

Als eerste is deze ambassade uitstekend op de hoogte inzake de '12 januari' uitspraak.

Er heeft zich inderdaad onlangs voor de 2e maal een voor mij onbekende persoon gemeld op deze ambassade zonder enige identiteits papieren. Deze persoon wenste een MVV aanvraag in te dienen. Of dit echter dezelfde persoon is waarover u schrijft is mij onbekend.

Doordat (-) niet bij machte is zich te legitimeren, noch bij machte is deze ambassade te voorzien van enige informatie aangaande haar identiteit is het voor deze ambassade niet mogelijk een MVV aanvraag te genereren in het geautomatiseerde visum registratie systeem.

Indien u de belangen van dhr. (verzoeker, N.o.) wenst te behartigen dan wil ik u adviseren met het volgende rekening te houden;

Indien (-) illegaal in Iran verblijft kan zij bij een eventuele positieve beschikking van de IND nimmer Iran verlaten. Zij dient dus eerst legaal verblijf te krijgen htl.

Ik hoop u hiermee voldoende te hebben geïnformeerd."

3. Verzoeker achtte de reactie van het hoofd Visumzaken onbevredigend. Gelet op het belang van verzoeker dat zijn echtgenote zo spoedig mogelijk een mvv-aanvraag in diende te dienen op de ambassade in verband met het zogenaamde nareis-criterium (zie Achtergrond) en het eventueel indienen van rechtsmiddelen had zijn echtgenote niet zonder meer weggestuurd moeten worden met de mededeling dat hij de aanvraag in Nederland diende in te dienen, aldus verzoeker.

4. In zijn reactie van 9 november 2004 stelde de minister over dit klachtonderdeel het volgende:

"Voorts volg ik verzoeker in zijn kennelijke stelling dat de klacht die de gemachtigde op 1 juni 2004 namens hem indiende, onjuist zou zijn behandeld. De klacht is niet behandeld op grond van hoofdstuk 9 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Over de reactie van de ambassade op de klacht, merk ik dan ook nog het volgende op.

Het komt regelmatig voor dat personen de ambassade bezoeken om bepaalde diensten verleend te krijgen, zonder dat zij in het bezit zijn van enig identiteitsdocument en/of zonder dat zij een taal spreken waarmee zij zich tegenover de ambassademedewerkers verstaanbaar kunnen maken. Het is voor de ambassade bijvoorbeeld niet mogelijk een mvv-aanvraag te registreren als de identiteit van de aanvrager niet is vast te stellen. In die

gevallen verzoekt de ambassade de aanvrager dan ook om zich een andere keer te melden met de benodigde stukken en - indien nodig - iemand die als tolk fungeert.

De ambassade heeft bij emailbericht van 6 juni 2004 op de klacht van 1 juni 2004 gereageerd. Daarin heeft de ambassade aangegeven dat betrokkene bij de ambassade niet bekend was, maar dat betrokkene, indien zij niet zou hebben beschikt over documenten aan de hand waarvan haar identiteit genoegzaam vast te stellen, mogelijkerwijs is verzocht om een andere keer de ambassade opnieuw te bezoeken met medeneming van dergelijke documenten. Ik acht de inhoud van de reactie van de ambassade op zichzelf correct. Het had echter op de weg van de ambassade gelegen om betrokkene via de gemachtigde voortvarender te informeren over de wijze waarop zij alsnog een mvv-aanvraag zou kunnen indienen en daarvoor een afspraak te maken.

Overigens is mij uit informatie van de Visadienst gebleken dat verzoeker deze dienst inmiddels heeft verzocht om een advies over eventuele mvv-verlening aan betrokkene. De Visadienst heeft voor zover mij bekend nog geen concreet advies uitgebracht, maar heeft aangegeven dat betrokkene geacht wordt een mvv-aanvraag te hebben ingediend binnen de termijn van 3 maanden als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e van de Vreemdelingenwet 2000."

Beoordeling

5. Het verbod van vooringenomenheid houdt in dat bestuursorganen zich actief opstellen om iedere schijn van partijdigheid te vermijden. Dit vereist onder meer dat een bestuursorgaan binnengekomen grieven als klachten dient te herkennen en vervolgens overeenkomstig hoofdstuk 9, titel 9.1 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) dient te behandelen.

6. In het e-mailbericht van 6 juni 2004 werd door het hoofd Visumzaken niet ingegaan op de kern van verzoekers grief, namelijk de impasse waarin hij en zijn gezin dreigden te geraken omdat het niet mogelijk leek om een mvv-aanvraag bij de ambassade in te dienen, terwijl dit wel noodzakelijk was om te kunnen voldoen aan het nareis criterium en het waarborgen van de mogelijkheid om rechtsmiddelen in te stellen tegen een eventuele negatieve beslissing.

In de klachtafdoening werd enkel gesteld, zonder overigens een oordeel over de klacht te geven, dat de ambassade wel op de hoogte is van de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Verder werd uitgelegd waarom het voor de ambassade niet mogelijk is om een mvv-aanvraag in het geautomatiseerde visumregistratiesysteem te genereren indien iemand zich zonder enig identiteitsdocument bij de ambassade meldt en werd het advies gegeven om het verblijf in Iran te legaliseren, in verband met mogelijke uitreisproblemen.

Nu de ambassade in het e-mailbericht niet is ingegaan op de werkelijke grief van verzoeker en de klacht, zoals ook de minister van Buitenlandse Zaken erkent, niet heeft behandeld overeenkomstig hoofdstuk 9, titel 9.1 van de Awb is de Nationale ombudsman van oordeel dat de ambassade in strijd met het verbod van vooringenomenheid heeft gehandeld. Dit klemt te meer nu verzoeker daardoor in het ongewisse bleef over de verblijfsrechtelijke stappen die zijn echtgenote al dan niet diende te nemen.

De onderzochte gedraging is ook op dit punt niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van Nederlandse ambassade te Teheran (Iran), is gegrond ten aanzien van

het niet in de gelegenheid stellen om een mvv-aanvraag in te dienen, wegens schending van beginsel van fair play;

de wijze van klachtbehandeling, wegens schending van het verbod van vooringenomenheid.

Onderzoek

Op 14 juni 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer F., ingediend door het Interlokaal te Nijmegen, met een klacht over een gedraging van de Nederlandse ambassade te Teheran (Iran).

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Buitenlandse Zaken, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Tijdens het onderzoek kregen de minister en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

Verzoeker en de minister van Buitenlandse Zaken deelden mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Brief van 23 april 2004, opgesteld door gemachtigde met melding dat echtgenote van verzoeker een mvv-aanvraag bij de Nederlandse ambassade te Teheran (Iran) wenst in te dienen

Klachtbrief van 1 juni 2004 aan de ambassade

Reactie van 6 juni 2004 van het hoofd Visumzaken van de ambassade

Verzoekschrift van 11 juni 2004 aan de Nationale ombudsman

Reactie van 4 november 2004 van de minister van Buitenlandse Zaken

Reactie van 24 november 2004 van verzoeker

Reactie van 18 januari 2005 van de minister

Reactie van 18 juni 2005 van verzoeker

Telefonische reactie van 27 juni 2005 van gemachtigde

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

Brief van 9 juni 2004 van de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie aan VluchtelingenWerk Nederland

kenmerk 5276669/04/DVB

"Zoals ook in uw brief van 2 januari 2004 wordt aangegeven heeft de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State uitgemaakt dat het oordeel van de minister in de referentenprocedure geen besluit is. Daaruit volgt dat in het kader van de referentprocedure geen rechtsmiddelen kunnen worden ingesteld. Voor de gezinsleden die nareizen op grond van artikel 29 lid I onder e en f VW 2000 en in een naburig land een onverplichte machtiging tot voorlopig verblijf willen ophalen, betekent dat, dat de procedure pas aanvangt op het moment dat betrokken vreemdeling in persoon een aanvraag om afgifte van en machtiging tot voorlopig verblijf indient.

Conform uw voorstel zal de aanvraag om advies, net als in het verleden, nog altijd beschouwd worden als het voldoen aan de eis zoals geformuleerd in artikel 29 lid 1 onder e en f Vreemdelingenwet 2000. Op dat punt is er dus niets veranderd.

Wel wil ik er daarbij nadrukkelijk op wijzen dat het niet mogelijk is bezwaar in te dienen tegen een eventueel negatief advies. Wanneer na een negatief advies een nieuw advies wordt gevraagd, of bij een Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in het buitenland een mvv-aanvraag wordt ingediend, geldt die nieuwe datum als peildatum voor de start van de nareis. Dit kan betekenen dat de vreemdeling dan niet meer aan de termijn van drie maanden voor nareizen voldoet. Een alternatief hiervoor is dat de familie- of gezinsleden meteen de formele mvv-aanvraag in het buitenland indienen. Op dat moment kan een afwijzing in eerste aanleg gerepareerd worden in bezwaar, met behoud van de begindatum van de nareis."